

стоеше сега предъ тѣхъ здравъ, силенъ и смѣлъ. Идваше да ги закриля въ най-лошото изпитание. Калина погледна пакъ иконата. Стори ѝ се, че Божията майка ѝ се усмихва. Усмихна ѝ се и тя, па каза:

— Когато се върнемъ, Богородице Дево, азъ ще изпълня думата си . . . Дето е текло, пакъ ще тече! . . .

*

Надъ малкото Гюмюрджинско селце К. на нѣколко километра по пѣтя на северъ, трима зидари довършваха измазването на едно параклисче.

Край тѣхъ се навѣрташе една едра, здрава бабичка, съ радостни очи и зарумѣнѣли страни.

— Тука, майсторе! Бѣлосай и тука! Я, вижъ тамъ: оная греда, сякашъ не си я изгладилъ добре!

Задъ параклисчето единъ якъ българинъ окопаваше коренитѣ на два кипариса, а две млади девойки носѣха вода отъ близкото изворче и ги поливаха.

Откъмъ село по шосето се зададе конникъ. Той препускаше и задъ копитата на коня му залѣзващото слънце позлатяваше праха.

— Мамо, — викна едната девойка къмъ старата жена, — бате си иде . . . Навѣрно сж му дали отпуска за утре!

Жената погледна въ параклисчето. Тя се усмихна на иконата, която стоеше въ новата бѣла ниша, обкръжена съ чимширъ, здравецъ и мушкато:

— Благодаря ти, Богородице! . . . Азъ си знаехъ. Дето е текло, пакъ ще тече. . .

Конникътъ скочи отъ седлото, подхвърли поводитѣ на едно момченце, което се спрѣ да го погледа, и викна:

— Майко, всичко наредъ! Трима български свещеници ще дойдатъ утре да осветятъ параклиса! И нашиятъ, полковиятъ свещеникъ ще дойде! И войници съ музика!

Майка му го гледаше съ влага въ очитѣ:

— Добре, сине. Седни си почини!

Младиятъ човѣкъ се отпусна на слога, а майка му се сви до него и го загледа. Стори ѝ се, че той е онова малко, болнаво момче, което преди повече отъ двацѣтъ години носѣше на ржце, за да го спаси отъ робство.

Но споменитѣ ѝ избѣлѣха. Сега ѝ се усмихваше хубавото лице на сина ѝ, поручикъ Василь Мариновъ отъ българската войска, презъ месецъ май 1942 година.

Змей Горанинъ